

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ ЗА НИШ

НИШ, ЈУЛ 2003. ГОДИНА XIV, БРОЈ 1760
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ДРЖАВА У СЛУЖБИ ДЕМОКРАТИЈЕ

На крилима петооктобарске револуције тадашњи лидери опозиције Ђинђић и Коштуница обећавали су опоравак привреде и нова радна места, а на спољном плану Србију као равноправног партнера Запада. Данас готово три године касније привреда је у потпуном колапсу, радници на улици, а фабрике се продају у бесцење. Са Западом нисмо партнери већ бедни послушници који раде по њиховом диктату чак и оно што се од нас не тражи.

ДИПЛОМАТИЈА ПРОСЈАЧКОГ ШТАПА

Некада су српску дипломатију представљала имена попут Јована Дучића, Иве Андрића, Милана Ракића... А данас? Данас нашу дипломатију представљају људи који са њом имају везе таман толико колико рецимо сумо рвач са балетом. Почев од Горана Свилановића шефа дипломатије који се јавно извинио Хрватима за наводна српска злодела. Помоћник министра Александра Јоксимовић је професор солфеџа и клавира. Ни ситуација међу амбасадорима није боља. На место амбасадора у УН постављен је некадашњи аташе из Титовог времена Шаховић. Владета Јанковић је послат у Лондон да буде ближи дечици док студирају, док је Весна Пешић постављена за амбасадора у Мексику због интимног пријатеља. Саветници у амбасадама су посебна прича. Тако нпр. у Канади запошљен је страни држављанин чија жена је запошљена у канадском министарству одбране а у

Норвешку послат је човек који је пре тога радио у Норвешкој амбасади у Београду. Не заборавимо ни Иву Вицковића, Хрвата који представља нашу земљу у Словенији. Да се човек прекрсти и левом и десном руком. Стога и не чуди што се наша дипломатија свела на испружену руку са просјачким пеширом. Бирани искључиво по партијској линији или по наредби Вилијама Монтгомерија, данашњи представници наше дипломатије из дана у дан све више срамоте нашу државу.

ИВЕР НЕ ПАДА ДАЛЕКО ОД КЛАДЕ

Као и у дипломатији ДОС се потрудио да и Републичку Владу формира од "репрезентативних" кадрова. Почев од полуписменог премијера Зорана Живковића који је остао у памћењу саветујући хиљаде Нишлија да не плаћају струју, да би касније све то порекао. Слагао је своје суграђане и као награду добио министарску фотељу. Какав премијер такви и потпредседници: Чеда Јовановић вечити студент и наркоман, Небојша Човић дугогодишњ СПС-ов градоначелник. Из тог времена прати се и његова приватизација ФМП-а. Затим, Миле Исаков један од најгласнијих заговорника самосталне Војводине као и Жарко Кораћ најпознатији борац за права хомосексуалаца у Србији. Ваља поменути да је и донедавни потпредседник Владе био и Момчило Перишић, оптужен за шпијунажу у корист стране државе. Да "ивер не пада далеко од кладе" потврђује и састав министара у Влади. Душан Михајловић иначе трећи екстра профитер у земљи, који ће остати у памћењу као вероватно једини министар полиције у свету који није поднео оставку после убиства свог премијера. Или Владан Батић који себе ставља изнад Врховног суда и продаје највредније српске главе Хагу. Затим, Гашо Кнежевић организатор летњих кампова у којима су деца сексуално злостављана. Ротаријанац Војислав Милановић постао је министар вера. Доскорашњи министар пољопривреде био је и Драган Веселинов који ће остати запамћен по криволову и гажењу пешака по београдским тротоарима. Недостатак оваквих "репрезентативних" кадрова надокнађен је увозом белосветских "експерата" из Америке, Енглеске, Француске, па чак и из Боливије и Сингапура. Ваљда тек толико да и ово потпуно уништавање Србије не буде само локалног карактера. По оној њиховој крилатици: "Мисли глобално ради локално".

РАСПРОДАЈА ПОЊОСА

ПРЕДСЕДНИЦА ТЕШКА 112 МИЛИОНА

Србија и даље живи без председника а из буџета је у ту сврху издвојено 112 милиона динара (7 пута више него за претходника). У председнички кабинет још пре шест месеци засела је Наташа Мићић и поред престанка законског рока предвиђеног за обављање дужности в.д. председника државе. Са правног становишта она представља цивила који је извршио државни удар и силом заузео највишу државну функцију. Да апсурд буде већи Мићићка ће остати забележена и као вероватно једини председник у свету који је, иако није биран на изборима, сам преотео фотељу и не расписује Уставом предвиђене изборе за новог председника, који би за разлику од ње био и легитиман.

НАЦИОНАЛНИ ЕВНУСИ

Данас, на трагедију српског народа, земљом владају Америци безрезевно послушни и снисходљиви а за национални интерес потпуно слепи људи из ДОС-а. Алармантна ситуација на Космету, Војводини и Рашкој најбоље иду у прилог томе.

ВЕЛИКА АЛБАНИЈА ДО НИША

Од доласка окупационих НАТО трупа, на Космету је убијено 1194 Срба, 1305 повређено а близу 1300 отето. Срушено је 112 црква и манастира, спаљено 30000 српских кућа. Да се ни мртви не остављају на миру сведочи и око 5000 уништених споменика и 60 савњених гробаља. Са друге стране саграђено је скоро 40000 шиптарских кућа. Црна статистика са још црним слутњама и наговештајима. Наиме Ричард Холбрук најављује самосталност Космета а шиптарски терористи Велику Албанију са границом надомак Ниша. Недалеко од свете српске земље у Великом Трновцу крај Бујановца подигнут је споменик вођи шиптарских терориста "капетану Лешују"? а до скоро се вијорила и албанска застава у центру овог места на југу Србије. Велики део одговорности за овакву ситуацију сноси и неспособна Влада на челу са Небојшом Човићем шефом Координационог центра за

Косово и Метохију, којем је важније мишљење американаца неголи Срба из покрајине. Но ни оваква алармантна ситуација и неспособност и незаинтересованост људи задужених за бригу о Србима на космету не погађа владајућу гарнитуру ДОС-а. И поред неслагања косовских Срба, политбиро ДОС-а поново је указао поверење Човићу за даљи рад у јужној српској покрајини. Ваљда свима постаје јасно зашто су поред горе наведене статистике и слутње по питању опстанка и останка Срба на Космету, црне и песимистичне.

ЧАНАК КРОЈИ НОВУ МАПУ

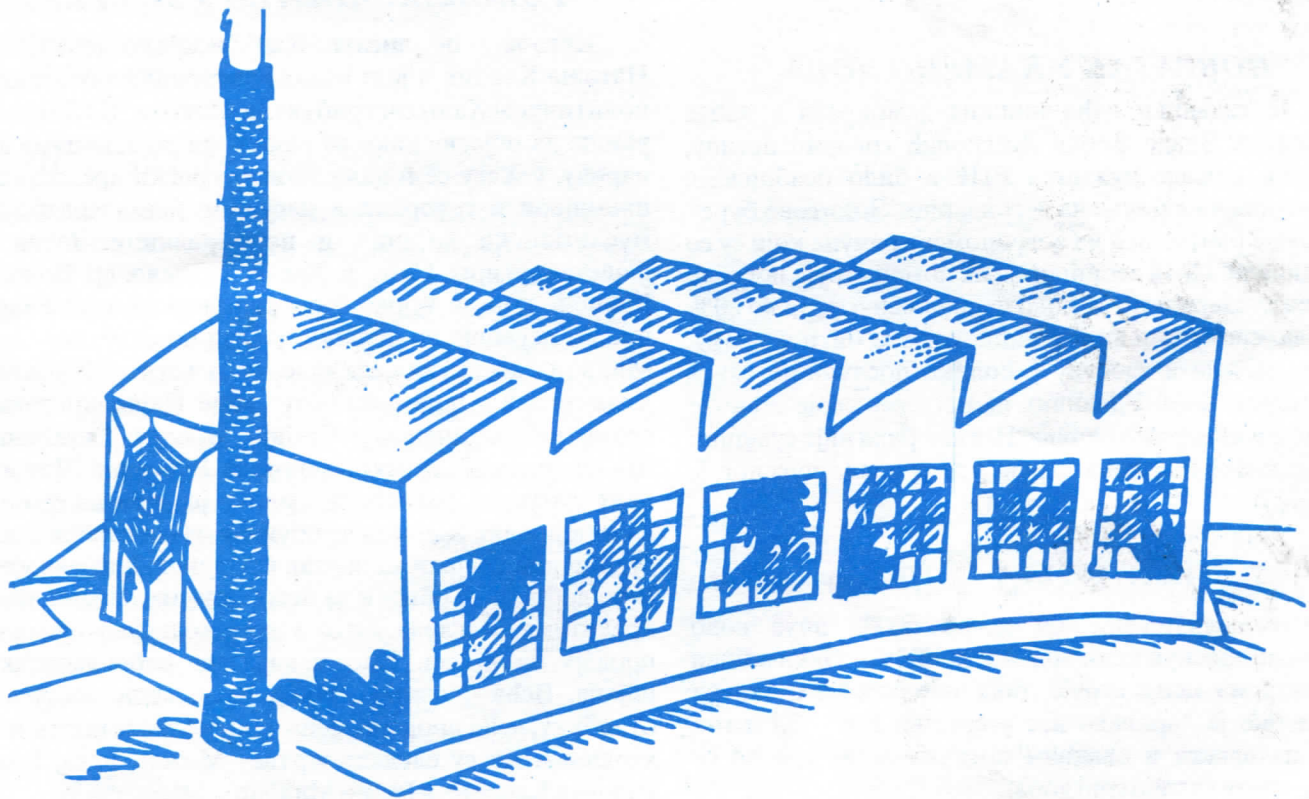
Некада војводство Србија а од 1974. Аутономна покрајина Војводина. По новом уставу који је у припреми са још већим степеном аутономије и на путу ка осамостаљењу. Чему ове већ извршене али и оне у најави промене статуса Војводине. И раније као и данас Срби чине највећи живаљ, по најновијем попису чак 80% укупног становништва. Проблем је у томе што њоме више не владају и не управљају Срби већ аутономаши и морална ништавила типа Ненада Чанка (иначе пријатеља највећег војвођанског нарко дилера Опачића). На велику жалост Срба у Војводини председник тамошње скупштине а иначе и један од лидера владајућег ДОС-а својски се потрудио да угуши сваку српску реч. Иако већински народ, Срби имају готово посматрачку улогу у власти. На другој страни у 10 градова Војводине излепљују се плакати са мапом некадашње мађарске државе по којој су укључени и северни делови наше земље. Оваквим сепаратистичким тенденцијама претходило је и рушење споменика Стевана Сремца у Сенти. И српски радикали доживљавају судбину свога народа у Војводини. Не престају оптужбе на њихов рачун па стога и не чуди што је Чанак био један од најгласнијих заговарача забране рада СРС (једине странке која је могла да изведе и до 40 000 људи у Новом Саду крајем прошле године). Очигледно да су се тамошњи угрожени Срби идентификовали са српским радикалима а не са тоталитарном, аутономашком и пре свега несрпском влашћу ДОС-а и Ненада Чанка.

НА УЛИЦУ ЈОШ 500 000 РАДНИКА

2001. године лидери ДОС-а предвођени Коштуницом најављивали су да ће покренути привреду и отворити нова радна места. Већ по доласку на власт кренула су масовна отпуштања радника и неколико стотина хиљада људи нашло се на улици. Међу њима и они са 20, 30, па и више година радног стажа. Кренула је и криминална распродаја предузећа и фабрика буд зашто, па се десило да се рецимо три највеће српске шећеране продају за свега три немачке марке. Број неликвидних предузећа у Србији достигао је цифру од чак 57 000 у којима је упошљено преко пола милиона радника. За то време све што иоле вреди још увек остаје на тржишту, брже боље продато странцима без

икаквог социјалног програма за отпуштене. Гладни и незадовољни радници широм Србије изашли су на тргове "ЗА СПАС РАДНИШТВА И ПРИВРЕДЕ". Министар за рад и запошљавање Драган Миловановић, да трагедија буде већа некада и сам синдикалац, окарактерисао је протесте као политички акт. Дакле за министра Миловановића вапај гладних радника представља деловање политичких партија. Влада очигледно свој народ сматра за политичког противника. Не заборавимо да део одговорности припада ДСС - Војислава Коштунице, која је својевремено подржала Закон о раду по којем се сада избацују радници на улицу.

ПОРЕЗ НА ЖИВОТ ???

Петооктобарска најавна смањења пореза била је само прича за наивне. Тада је владала свакодневна хистерија због увођења тзв. Шешелеве таксе на мобилне телефоне. По доласку на власт ДОС не само да је задржао толико омражене таксе већ је увео нове до тада незамисливе: на књиге, уџбенике, новине, лекове, храну за одојчад, огрев итд. Неопорезован је још једино ваздух. Шта је следеће, порез на живот? Нова пореска и царинска политика довела је и до погоршања услова за извоз домаће робе али је зато поговорила пласману стране на наше тржиште. Стога и

не чуди да је спољно-трговински дефицит у само првих 8 месеци прошле године био 2,1 милијарду долара. Најиме извезли смо за само 1,3 милијарде долара а увезли из иностранства у вредности од 3,4 милијарде долара. Из Србије се данас не извози готово ништа сем српских глава. Изгледа да смо тзв. отварањем према свету постали још само једно десетомилионско тржиште за пласман стране робе и добра шанса да се за свега неколико евра пазаре читаве фабрике.

Још се и данас сећамо дивних и бајковитих прича о 6 милијарди долара које чекају на граници само да падне режим. Режим је и промењен револуцијом али милијарди ниоудкуда. Ваљда су их задржали на граници па тамо чаме већ три године. Стигло је вишеструко мање новца и то у виду кредита са високим каматама. Цабе су стигли само неупотребљиви оронули аутобуси и контејнери, додуше добро очувани. Од пара на поклон нема ништа јер и мала деца знају да деда мраз не постоји. Изгледа су Срби 5. октобра били наивнији од деце. Држава је уместо враћања старих нагомилала нове још веће дугове. По признању самог министра Белића, Србија је много задужена земља. С обзиром да новац није уложен у привреду, већ у смиривање социјалних тензија, дугим корацима улажемо у дужничко ропство које ће по наговештајима кулминирати у периоду од 2005. до 2010. године. Ко преживи причаће.

ПОВРАТАК У КАМЕНО ДОБА

Да је тадашњи вођа нишких демократа а данас председник Владе Зоран Живковић говорио истину, данас би хиљаде дужника ЕПС-а било безбрижно, овако више и не мисле на легендарно "Зокитово буре" за бацање рачуна већ на астрономске рачуне који су се нагомилали. Прва асоцијација на помен струје постале су маказе. Најављује се ново покушљење од 15 до 20% па ће по свему судећи све више домова бити у мраку. Или га можда и избегну у колико послушамо савет министарке Кори Удовички па продамо своје станове или куће и измиримо рачуне. Истине ради није сувишно и једно поређење цена струје пре и после чувеног 5. октобра.

30. 9. 2000.

1 kw/h - 0,3746 (+порез 14,5%)

1. 3. 2003.

1,94 (+ порез 20%)

Дакле покушљење од скоро 600% плус ново најављено покушљење од 15 до 20%. Некадашњи коментар на цену струје тада опозиционих лидера ДОС-а био је "вратиће нас у средњи век". Са њима данас на власти и оваквим покушљењем пре ће се Србија вратити у камено доба.

У време кад у Србији 1,5 милион људи живи у сиромаштву и када се укидају народне кухиње за гладне из буџета се издваја невероватних 900 милиона за невладине организације (НВО). Потсећања ради прошле године издвојено је скоро 500 милиона. Простом рачуницом из овогодишње суме могло се подмирити чак 100 000 најугроженијих породица са помоћу од по 9 000 динара. Нажалост, Републичка Влада води се мишљу да је тај новац потребнији НВО које се иначе финансирају из иностранства са по пар десетина хиљада евра годишње у просеку. Да ли разлог овакве великодушности власти лежи у томе што су многи министри, њихови помоћници, управо чланови неких НВО.

РОБОВЛАСНИШТВО У 21. ВЕКУ

"Историју ће писати Хаг" искрено је изјавила Наташа Кандић и још једном потврдила злу истину о политичком Хашком трибуналу. Иако се ДОС-манлије убише да објасне како се тамо суди појединцима а не народу, у Хагу се и даље налазе српски председници, премијери и генерали а насупротив њима хрватски и муслимански војници и поднаредници. Један од најистакнутијих Срба у Хаг је свакако др Војислав Шешел, који је морао бити склоњен из земље јер је постао исувише политички опасан по актуелну власт. Милион и двеста хиљада гласова за њега и СРС били су јасан сигнал за подизање оптужнице. Најновији пример срамотног хашпења у Србији је случај пуковника Шљиванчанина, српског хероја са Вуковара. Чак и по цену стотинак повређених морао је бити на срамоту власти продат Хашком трибуналу. Исте вечери док су сукоби још трајали министар Свирановић изјављује да је то добро по Србију и да ћемо бити награђени новим кредитима. Изгледа да се у демократији живи људи продају за новац. Као некада на робовласничким пијаца. Већа функција, више пара, више заслуга за отаџбину, већа продајна цена. Најављују се нова и нова хашпења. Ко су следеће жртве? Можда, недај Боже, Радован Караџић и Ратко Младић.

Оснивач и издавач: др Војислав Шешел
Уредник овог издања: Властимир Јовановић
Општински одбор СРС - Ниш
Душана Костића 4, тел. 018/ 511-427

